אין פלאָנטער פון לעבן . . .

פון מ. ס.

א העכסט שפּאַנענדער ראָמאַן פון דעם מאַרענעם אידישן לעבן אין אַמעריקע

(פאָרזעצונג)

אפשר ווייסן זיי בעסער ווי צו האַנדלען אין אזא פאַל.

אפשר וואָלט ער מיט אימיצן געדאַרפט זיך באַראַטן וועגן דעם ?

אפשר זיך דורכרעדן מיט זיין האַיער ?

מר. וויליאַם זייד איז א גוטער האַיער, ער איז אפילו זיין פריינד.

– האַנדלט מיט אים אין שוין פון אזוינע יאָרן.

ער קאָן גיט דעם דאָזיקן מר. וויליאַם זייד.

האָיער זייד איז זא קלוג, דו־באַ־וועראַט מעגשט, מיט שטערקע רוישע האָר איינען קאָפּ־אין מיט דינע, בלאַ־סע ליפּעלאַך.

דערצו האָט ער דיינע, גרויע אייגעלאַך, וואָס דרינען אַרויס דעם מעגשען אין האַרצן, אין דער נשמה אַריין.

זיינע אייגן זיינען אזוי ווי שפּיזן, זיי שפּיזן זיך אַריין אין דעם מענשן, מיט וועלכן ער רעדט.

אזוי ווי ער וואָרט געוואָרט דערציין דעם אמת, וואָס ענער באַהאַלט פון אים.

אַרום כיטרער האָיער האָט מר. וויי־ראָס זייד געוואַסט, אז ערער אייגער מעגש, דער בעסטער אפילו, האָט עפּעס צו באַהאַלטן, וואָס ער וויל־ניט אז דער אַנדערער זאָל וויסן.

וואָרף נאַרבער האָט אפשר־מאַל זיך געשאָלן אַרום דיך אין דער ווייל אין אַ בליק אין דיין פּנים, אַז ער האָט די מיידל, דיי מיידער, אפילו מיט א האַנט ניט אַנ־גערירט... עס איז א בלבול... א ריינער בלבול... א גערט בלבול... פ'וויל אַרויס־פרעגן געדט פון אים... אַבער מר. וויי־ראָס זייד איז א כיטרער יונגערמאַן, א שליינער האָיער, ער וועט קוקן אויף אים אין וועט אים דורכשפּיזן מיט זיי־נע ברוין, אין דאָס קרומע שטייגערע אויף זיינע בלאַסע ליפּן וועט זאָגן : נישקשה, מיר פאַרשטיען... מיר ווייס־סען, ווי אומשולדיק א מאַנסביל איז... א, די דאָזיקע בליקן... ער פיגט שוין איצט, אזוי ווי זיי וואָלטן דורכגעשטאָכן זיין קערפּער...

ניין, ער וועט אים ניט רופן, דעם האָיער, ער וועט ניט גיין צו אים... ער וועט אים גאָר ניט דערציין...

וואָס דען וועט ער טאָן, וואָס דען זאָל ער טאָן ?

ער וועט וואַרטן. יאָ, ער וועט וואַר־טען.

אפשר האָט זי אים בלויז געסטראָ־שען, די מיאָס'ע מרס. שפּאַרגער.

זי וועט אפשר גאַרנים וואָגן אַר־מען צו דערציין וועגן דער גאַנצער מעשה.

זי קען דאָך ווייסן פאַראַיס, אז מיינער וועט אים ניט בלויבן...

אַבער דער, דער מיינער... וואָס אין מיט אים... וואָס טוט מען מיט אים...

ווען ער וואָלט זי געקאָנט זעען, ווען ער וואָלט געקאָנט רייזן מיט אים, ער וואָלט געוויס צו מאַכן דאָרט אַן אַרבעט אין אַפּאַרטיקן אַרט ווי־לייזן...

אומעגער האָט אין דער מינוט אַרויסגעלייגט א האַנט אויף זיינע אייגן.

ער האָט זיך דערשראָקן אין א צאַפּל געטאָן :

— הערא, פּאַפּאַ ! — האָט ער דער־הערט א זיסע שטימע.

מיט'ן שטראָם

מר. וואָלף נאַרבער האָט זיך קייט־מאָל אַזוי ניט דערפריי מיט זיין טאָכ־טער. ווי מיט דעם איצטיקן מאָמענט.

מר. וואָלף נאַרבער האָט זיך ניט גע־קאָנט דערמאָנען נאָך א צווייטן פאַר אין זיין גאַנצן לעבן, ווען ער האָט זיך אַזוי דערפריי מיט א מענשן ווי איצט, אין דעם מאָמענט ווען ער האָט דער־זעען זיין קינד לעבן זיך.

עס זיינען געווען צייטן ווען מר. וואָלף נאַרבער איז געווען ווען, ווען ער האָט דאָמאָנסטרירט, ווען ער האָט גע־דערציילט פון זיינע טראַכטס, ווען יע־נער אים דורכגעשען מיט זיינע אייגן, און א קרום שמייכעלע וועט שפּיזן אויף זיינע בלאַסע ליפּן.

– אין ער וועט צוקערזיס א זאַנטאָן, – אזוי... אזוי... מיין פריינט, מר. נאַרבער, הייסט עס. איז ניט בעסער פון אַרע אַנדערע מאַנסבלען ! . .

מר. נאַרבער וועט פּראָטעסטירן. ער וועט שווערן אפילו אז ער איז אינ־שוריק, אז ער האָט די מיידל, דיי מיידער, אפילו מיט א האַנט ניט אַנ־גערירט... עס איז א בלבול... א ריינער בלבול... א גערט בלבול... פ'וויל אַרויס־פרעגן געדט פון אים... אַבער מר. וויי־ראָס זייד איז א כיטרער יונגערמאַן, א שליינער האָיער, ער וועט קוקן אויף אים אין וועט אים דורכשפּיזן מיט זיי־נע ברוין, אין דאָס קרומע שמייכעל